

Жывём наадварот

Каля нашага пад'езда заўсёды шмат бяздомных катоў. Раней іх падкормлівала невысокая бабулька з добрым тварам. Пасля таго, як яе не стала, іх працягвае карміць яе сын. У памяць пра маці.

Гарачыя спрэчкі і шквал асуджэння ў сацыяльных сетках выклікаў эксперымент Дзіцячага фонду ААН у Грузіі. На відэароліку працягласцю амаль дзве хвіліны шасцігадовая дзяўчынка Анана выходзіць на вуліцу адна — спачатку чысценькай, прыгожа апранутай. Мінакі распытваюць яе пра тое, колькі ёй гадоў, як яе завуць, і ці не згубілася яна. Затым Анане на твар наносзяць макіяж, які стварае ўражанне броду, і максімальна набліжаюць яе вобраз да «беспрытульніцы». Рэакцыя мінакоў радыкальна мяняецца. На маленькую дзяўчынку, якая самотна стаіць пасярод вуліцы, ужо ніхто не звяртае ўвагі. Аналагічная рэакцыя была на з'яўленне дзіцяці і ў рэстаране. Ад Ананы ў бруднай вопратцы людзі адварочваліся. Хтосьці хаваў далей ад яе сумку, адзін з мужчын папрасіў афіцыянта выправіць малую на вуліцу. «Сумна, але не магу сказаць упэўнена, што паводзіла б сябе ў такой сітуацыі інакш», — шчыра прызналася мая прыяцелька, маці дваіх дзетак.

На днях у метро зусім выпадкова сустрэла знаёмую дзяцінства. З Алесяй, памятаю, яшчэ ў школе ніхто не хацеў сябраваць, бо яна была непакорнай эгаісткай і «шасцёркай». Слова за слова — разгаварыліся. «Ніхто мяне не любіць, ніхто мною не цікавіцца...», — паскардзілася дзяўчына. І ў гэтым па-ранейшаму вінаватыя ўсе (адзін не так паглядзеў, другі не так сказаў), акрамя яе. Але ж успомнім усходнюю мудрасць: «Сябра без недахопаў не бывае. Пачні шукаць хібы і застанешся без сябра».

«Паглядзіце, колькі вакол добрых людзей, чыстых, незвычайных, цікавых твараў, — заклікае акцёр Пётр Мамонаў. — Калі мы бачым гадасць — значыць, яна ў нас. Падобнае прыцягваецца да падобнага. Калі я гавару: вось пайшоў зладзюга — значыць, я сам спёр калі не тысячу долараў, то цвік. Не асуджайце людзей, зірніце на сябе.

Выратуй сябе і хопіць з цябе. Палюбі сябе, а потым самалюбства ператвары ў любоў да бліжняга — вось норма. Мы ўсе замест таго, каб быць шчодрымі — скнарнічаем. Жывём наадварот, на галаве ходзім. На ногі ўстаць — гэта аддаць. Але калі ты аддаў дзесяць тысяч долараў, а пасля пашкадаваў, падумаў, што трэба было аддаць пяць, — тваёй добрай справы, лічы, і няма».

Сумна, але часам адносіны сапраўды нагадваюць гандаль: ты мне — я табе. Мы рупімся, каб, не дай бог, не аддаць больш, чым атрымалі. Скупімся на добрыя словы. Павярхоўна, па вопратцы, ацэньваем людзей. І забываемся на тое, што толькі безумоўная любоў здзяйсняе чуды. І што жыццё занадта кароткае для чагосьці меншага.

...Аднойчы Томас Эдысан вярнуўся дадому са школы і перадаў маме ліст ад настаўніка. Мама зачытала сыну пісьмо ўголос, са слязінамі на вачах: «...Ваш сын — геній. Гэтая школа занадта малая, і тут няма настаўнікаў, здольных яго чамусьці навучыць. Калі ласка, вучыце яго самі».

Праз шмат гадоў пасля смерці маці (Эдысан да таго часу ўжо быў адным з найвялікшых вынаходнікаў стагоддзя) вучоны пераглядаў старыя сямейныя архівы і наткнуўся на гэты ліст. Ён адкрыў яго і прачытаў:

«...Ваш сын — разумова адсталы. Мы не можам больш вучыць яго ў школе разам з усімі. Таму рэкамендуем вам вучыць яго самастойна дома».

Эдысан праплакаў некалькі гадзін. Потым запісаў у свой дзёнік: «Томас Алва Эдысан быў разумова адсталым дзіцем. Дзякуючы сваёй гераічнай маці ён стаў адным з найвялікшых геніяў свайго стагоддзя».

Надзея ДРЫНДРОЖЫК. dryla@zviazda.by

■ Нататкі таткі

РАСЦІ, БАРАДА, РАСЦІ!

Што знешне аб'ядноўвае Сакрата, Карла Маркса і Льва Талстога з мужчынамі-сучаснікамі? Ніколі не памыліцеся, калі скажаце — барада. Расліннасць на твары зноў у модзе. І апынуцца ў вагоне метро паміж барадачамі гэтак жа лёгка, як і сустрэць на вуліцы дзіця з марозівам. У сваю чаргу карэспандэнт «Звязды» склаў барадаты даведнік, у якім знайшлося месца жартам, дзецям, цырульнікам і нават касметыцы, якая дапамагае хутчэй адгадаваць бараду.

(Заканчэнне на 4-й стар. «СГ».)

Фота Надзеі БУЖАН.

■ Трэці ўзрост

«ЗАХАЦЕЛАСЯ СТАЦЬ БОЛЬШ НЕЗАЛЕЖНАЙ»

Наша гераіня — пра тое, што вучыцца новаму ніколі не позна

Фота Сяргея НІКАНОВІЧА.

Якая яна, сучасная 60-гадовая беларуска? Чым жыве, пра што марыць? Калі вы думаеце, што ўсе яе інтарэсы абмяжоўваюцца градкамі ды ўнукамі, то вельмі памыляецеся. Ёсць, зразумела, і такія, магчыма, іх нават няма. Але яны ўжо не ў большасці. Знаёмцеся, сённяшняя гераіня нашай рубрыкі — 61-гадовая Святлана Багданоўская, працуе доктарам у 33-й студэнцкай паліклініцы сталіцы.

(Заканчэнне на 3-й стар. «СГ».)